

“Sentir-me fill de Déu m’omple de esperança”

Tal vegada no hi ha res més tràgic en la vida dels homes que els enganys soferts per la corrupció o falsificació de l'esperança, presentada com una perspectiva que no té com a objecte l'Amor que sadolla sense sadollar. (Amics de Déu, 208)

20 d'octubre

Si transformem els projectes temporals en metes absolutes, esborrant de l'horitzó l'estada eterna i el fi per al qual hem estat creats —estimar i lloar el Senyor, i posseir-lo després en el Cel—, els intents més brillants es tornen traïdories i fins i tot vehicles per a envilir les criatures. Recordeu la sincera i famosa exclamació de sant Agustí, que havia experimentat tantes amargors mentre desconeixia Déu, tot cercant fora d'Ell la felicitat: *ens creàreu, Senyor, per a ésser vostres, i el nostre cor està inquiet, fins que reposarà en Vós! (...)*

A mi, i desitjo que a vosaltres us passi el mateix, la seguretat de sentir-me —de saber-me— fill de Déu m'omple de veritable esperança la qual, pel fet de ser una virtut sobrenatural, s'acomoda a la nostra naturalesa en infondre's en les criatures, i és així mateix una virtut molt humana. Sóc feliç amb la certesa del Cel que

tindrem, si som fidels fins a la fi; amb la benaurança que ens arribarà, *quoniam bonus*, perquè el meu Déu és bo i és infinita la seva misericòrdia. Aquesta convicció m'incita a comprendre que solament allò que porta l'empremta de Déu revela el senyal indeleble de l'eternitat, i el valor n'és immoridor. Per això, l'esperança no em separa de les coses d'aquesta terra, sinó que m'apropa a aquestes realitats, d'una manera nova, cristiana, que prova de descobrir en tot la relació de la naturalesa, després de la caiguda, amb Déu Creador i amb Déu Redemptor. (Amics de Déu, 208)
